

TUSNÁDY László

Tasso-fordításai

Torquato Tasso

Ha látom már, ...

Ha látom már, hogy fürtjeim a télnek
derét viselik, és hull a hó reájuk,
bár napderűből most sok fénysugár jut,
ám évvirágok hervadásba térnek.

Zengő szavaim véget mégse érnek,
neved dicsérem, vágyról szó-varázs zúg;
jégtől nem fagynak, nem lesz szunnyadásuk
a lángoknak, melyek most bennem égnek.

De széttekintek, s látom, hogy rekedten
madár száll: hattyú a nemes folyódról,
s közel már hozzá a halálos óra;

tán lángról szólok, egyre ragyogóbbról,
fényt tündöklik, s a vég előtt kiszórja,
gyullad élénkebb tűzre, hevesebben.

A „Torrismo” zárókórusa:

Jaj, könnyek, szenvedések:
elszáll az élet, lankad és hanyatlik,
mint jég olvad, patakzik.
Minden magas hajlik, széthull a földön,
minden szilárd alapja,
minden nagynak hatalma,
békén hunyt, bár zengett harci kürtön.
Mint sugár a télben, úgy enyésznek
dics- s egyéb fény-vetések,
mint az Alpoknak száguldó patakja,
mint lobbant szikra-villám,
éj-derűben e csillám,
mint szellő, füst, vagy gyors nyíl zúg robogva,
hírünk elszáll, és mind a becsülésnek
rózsái földre néznek.
Mit is reméljünk, vagy még mire várjunk?
Dicsőség s hírverések,
végül mit lel a lélek?
Gyászt és panaszt meg könnyeket találunk.
Szerelem vagy barátság ó, mit ér meg?
Jaj, könnyek, szenvedések!